

1. LUDVÍK A EDA

aneb jak se dali dohromady

Nad Valašským královstvím se rodil krásný den. Vyšlo sluníčko, zazvonil budík: CRRRRRRR! a kryšáci Hubert a Hodan se probudili. Snesli trpaslíka Ludvíka po žebříku na zem a pustili se do ranní hygieny. Osprchovali se sifonovou láhví, vyčistili si zuby kartáčkem na ruční pohon a ve staré výlevce si dopřáli mydlíkovou koupel.

„To víš, Ludvíčku, čistota půl zdraví!“

Usedli ke snídani, Hubert zívá a ospalým hlasem se zeptal:

„Jak ses vyspal, Hodane?“

„Já dobře,“ pravil rozšafně Hodan. „A ty, Ludvíčku?“

Ludvíček moudře mlčel, zato Hubert se naježil:

„Jak by se vyspal? V noci chrápe a vrtí se jako čamrda. My dva se do jednoho šuplíku nevejdeme! Ludvíček se musí odstěhovat!“

„Odstěhovat Ludvíčka?“ zavrtil hlavou Hodan. „Styď se, Huberte!“

Ale Hubert se už těšil, jak se konečně v zásuvce pohodlně natáhne. Vzal počítadlo a počítal:

„Náš byt má kolik šuplíků?“

„Dva,“ odpověděl Hodan.

„A nás je kolik?“

„Tři.“

„A tři bez dvou je jedna. To je ta postel, co nám chybí!“

Hodan ještě hudroval, že si vezme trpaslíka k sobě, ale brzy zjistil, že při své tloušťce se s Ludvíkem v jedné zásuvce nesrovná.

„Tož, ogare, něco s tím uděláme,“ chlácholil ho Hubert. „Vždyť ani Ludvíček se s námi pořádně nevyspí. Najdeme mu nové bydlení!“

„Chudáček Ludvíček,“ neudržel se měkkošrdatý Hodan. „Aby mu to nebylo líto!“

„Bez obav. Řekneme mu, že jedeme na výlet.“

Naložili trpaslíka do vozíčku zhotoveného z naběračky a vydali se na průzkum.

Hubert, který kráčel v čele, nadšeně spustil:

„Zbožňuju lidi, Hodane.“

„A proč?“ nedůvěřivě se otázal Hodan.

„Protože zakládají pořád nová a nová smetiště, abysme my, krysáci, měli kde bydlet. Vozí nám sem zdravou stravu a všemožné poklady, abysme si žili přepychově jako oni. Kdepak, na lidi já nedám dopustit... Což aby Ludvík bydlel na hausbótu?“ navrhl Hubert a posadil trpaslíka do boty, která se kolébala v kaluži. „Koupání zdarma, houpání jakbysmet!“

„Co když se rozmočí?“ staral se Hodan. „Jak by se ti líbilo na vodě, Ludvíčku?“

Ale Ludvík mlčel, a tak hledali dál.

Do ptačí klece foukalo, kropicí konev byla příliš vysoká, až konečně našli starý televizor s rozbitou obrazovkou. Hubert postavil trpaslíka dovnitř.

„Zatleskejte Ludvíčkovi! Budeš televizní hvězda! Celebri-keta!“

„Neboj se,“ utěšoval trpaslíka Hodan. „My tě budeme navštěvovat...“

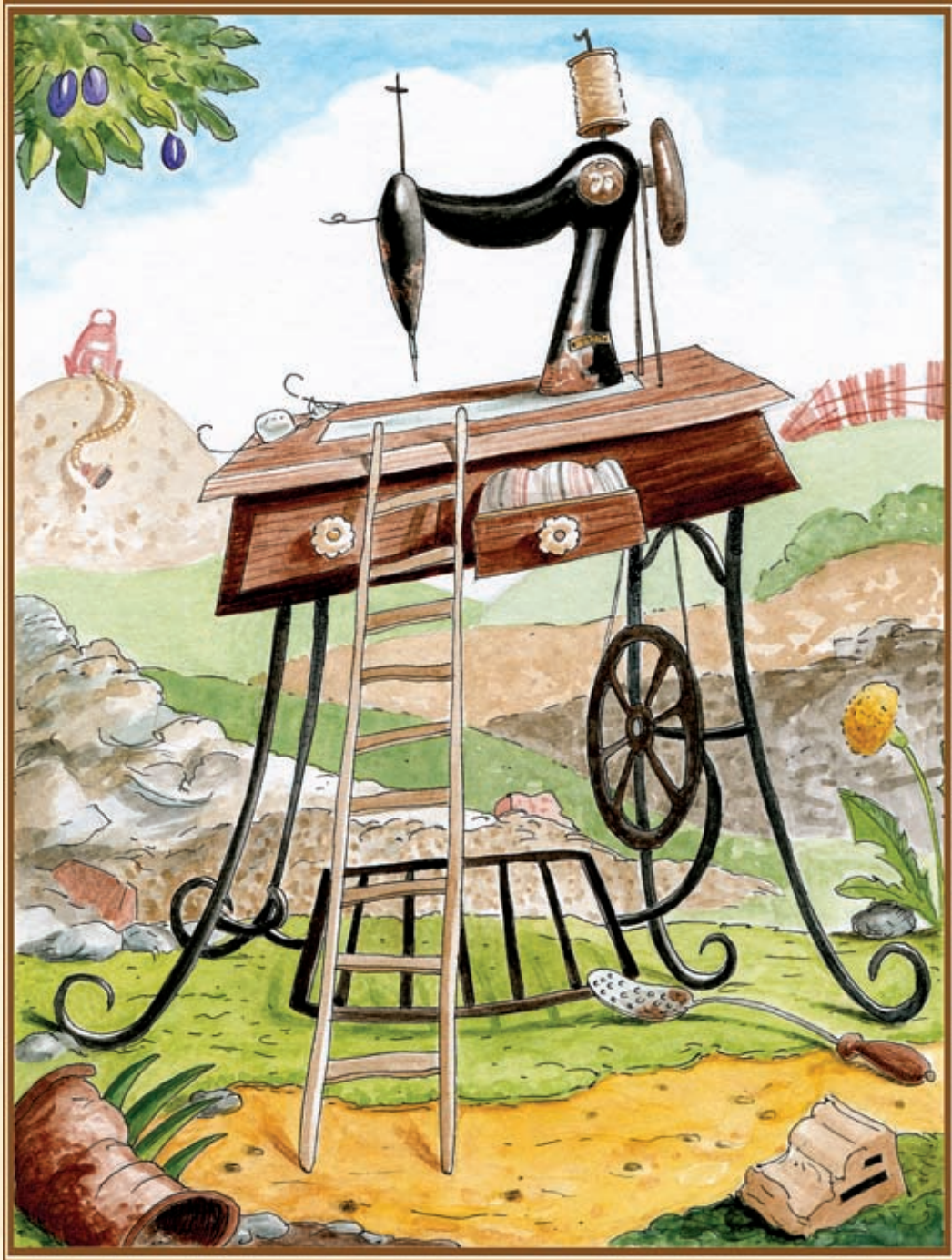
BUM! BÁC! Smetiště se otrásl jako při zemětřesení, ale zemětřesení to nebylo.

„Zavážka!“ zajásali krysáci.

Zavážka znamená, že na smetiště přijelo auto plné pokladů. Krásných, báječných, velkolepých pokladů! Úžasných pokladů, jež krysákům posílají dobromyslní lidé, kteří ze všech zvířat mají nejraději krysy. Jaké poklady přivezlo auto tentokrát, to se uvidí, až se usadí mračno prachu.

Tab. 1

Bydlíme ve starém
šicím stroji.

„Aby tak Ludvíčka potrefilo nějaké neštěstí!“ bědoval Hodan.

Mračno prachu se konečně usadilo a objevila se mikrovlnná trouba.

Cvak, dvířka se otevřela a z trouby vylezl potkan. V náručí měl mobil, na očích tmavé brýle, na zádech batoh. Byl sice maličko pomuchlaný, ale na první pohled mistr světa.

„Fuj,“ odplivl si. „Tady to vypadá! Že bych přistál na nějakém neprobádaném ostrově? A hele, starodávná váza! Ostrov pokladů! Musím ho prozkoumat!“

Váza nebyla žádná váza, nýbrž převalený a zaprášený Ludvík. Potkan si nacpal trpaslíka do batohu a vydal se na průzkum.

Za hromadou plechovek se jednookým dalekohledem rozhlíželi Hubert s Hodanem.

„Kam se ty poklady zakutálely?“

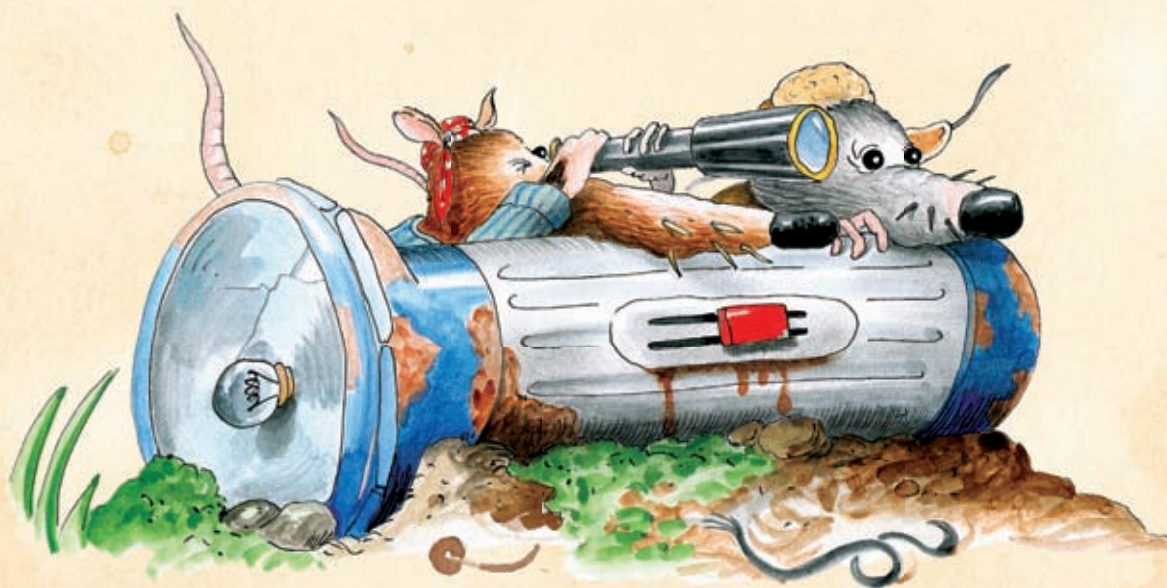
„Huberte, dívej, Ludvíček chodí!“ vyjekl překvapený Hodan. Brzy se ukázalo, že nohy, po kterých se trpaslík pohybuje, patří neznámému potkanovi.

„Dobrý den, pánové,“ pozdravil cizinec zdvořile, aby se před těmi venkovany blýskl dobrým vychováním. „Vy račte být zdejší?“

„Ukradl nám Ludvíčka!“ zvolal Hodan místo pozdravu a rozběhl se k potkanovi.

„Okamžitě ho vrať!“

„Máme tu problém, pánové,“ bránil se cizinec. „Tuhle vázu jsem vlastnoručně objevil, proto je moje!“

„To není váza,“ rozčiloval se Hodan, „to je náš trpaslík!“

Po kratší tahanici potkan připustil, že váza opravdu vypadá jako trpaslík.

„Pánové, je váš.“

„Odkud jsi, ogare?“ zeptal se ho smířlivě Hubert. „Z Vizovic nejsi, to bych tě znal. Ty budeš z Brna!“

„Ani z Vizovic, ani z Brna,“ představil se cizinec. „Já jsem Eda, laboratorní potkan z Prahy.“

„Tož, Edo, my jsme Hubert a Hodan ze smetiště. Valaši. Jedna rodina...“

„Praha?“ chtěl vědět Hodan. „Kde to je?“

„To je městečko u Berouna,“ informoval je Eda a zkusil vytočit číslo na mobilu.

„Ale nemůžu se tam dovolat, nemáte tady signál. Přátelé, nenašel by se tu v okolí nějaký slušný hotel?“

„O žádném hotelu nevíme,“ rozpačitě přiznal Hubert. „Ale jestli nemáš kde bydlet, můžeš jít k nám. Dva nebo tři, to vyjde nastejno.“

„Čtyři, Huberte, čtyři!“ opravil ho Hodan s trpaslíkem v náručí.

„Vaši velkomyslnou nabídku přijímám, ale jen dočasně,“ pravil potěšený Eda. „To víte, Praha je Praha!“

A protože ani Ludvíček nic nenamítal, vzali Edu domů a ubytovali ho ve svém šicím stroji. Tušili, že s Edou se nudit nebudou, a upřímně se na to těšili. A než se uložili ke spánku, učinil Hubert do domácí kroniky tento paměťhodný zápis:

„A tak se stalo, že už nejsme tři, ale čtyři. Máme nového kamaráda, laboratorního přítele Edu z Prahy. Mít kamarády je lepší než sebevětší pohodlí.“

Dobrou noc.

